

Цю казку надаємо вам безкоштовно на сайті Ririro.com/uk. Наша місія - надати всім дітям у світі можливість безкоштовного доступу до різноманітних казок. Казки можна читати, завантажувати та роздруковувати онлайн, вони охоплюють широкий спектр тем, включаючи тварин, фантастику, науку, історію, різноманітні культури та багато іншого.

Підтримайте нашу місію, поширюючи наш сайт.
Бажаємо вам приємного читання!

Ririro

УЯВА ВАЖЛИВІША, НІЖ ЗНАННЯ

Beatrix Potter

Казка про місіс Ухті-Тухті

Колись давно жила собі дівчинка на ім'я Люсі, вона жила на фермі під назвою Містечко. Вона була гарною дівчинкою - тільки вона завжди губила свої носові хусточки! Одного разу маленька Люсі вийшла на подвір'я ферми і заплакала - ох, як же вона плакала! "Я загубила свою хусточку! Три носовички і копійку! Ти не бачила їх, кошенятко Таббі?"

Кошеня продовжувало мити свої білі лапки; тоді Люсі запитала крапчасту курочку— "Саллі Фенні-пенні, ти не знайшла три хусточки?"

Але курка побігла до хліва, кудкудакаючи.

"Я ходжу босоніж, босоніж, босоніж!"

І тоді Люсі запитала півня Робіна, що сидів на гілці. Півень подивився скося на Люсі своїм яскравим чорним оком, а потім перелетів через палю і полетів геть. Люсі вилізла на стовпчик і подивилася на пагорб за Містечком - пагорб, який здіймається вгору, аж до хмар, наче у нього немає вершини! А далеко на схилі пагорба їй здалося, що вона побачила якісь білі речі, розкидані на траві.

Люсі видерлася на пагорб так швидко, як тільки могли; вона бігла крутою стежкою – вгору і вгору, аж поки Містечко опинилося внизу – вона б могла впустити камінчик у димар!

Нарешті вона добігла до джерела, що било з пагорба. Фтось поставив бляшанку на камінь, щоб набрати води – але вода вже перетікала, бо бляшанка була не більша за яйце! А там, де пісок на стежці був мокрий, виднілися сліди дуже маленької людини.

Люсі бігла далі і далі.

Стежка закінчилася під великим каменем. Трава була короткою і зеленою, а на ній висіли вішалки для одягу, нарізані з колючих стебел, з лініями заплетеного очерету і купою крихітних шпильок для одягу - але жодної кишенькової хустинки!

Але там було ще дещо - двері! Прямо на пагорб; і всередині хтось співав -

"Лілія - біла і чиста,
о!
З оборками між ними,
о!

Гладенька, іржава
пляма червона.

Ніколи тут не буде, о!"

Люсі постукала раз-два і перервала пісню. Маленький переляканий голосок вигукнув: "Фто там?" Люсі відчинила двері: і що, на вашу думку, було всередині пагорба - гарна чиста кухня з дощатою підлогою і дерев'яними балками - як і будь-яка інша сільська кухня. Тільки стеля була такою низькою, що Люсі майже торкалася її головою, а каструлі й сковорідки були маленькими, як і все, що там було.

Приємно пахло гарячим печивом, а за столом з праскою в руці стояла дуже огрядна невисока жінка, яка занепокоєно дивилася на Люсі. Її сукня з принтом була заправлена, а на смугасту спідницю був накинутий великий фартух.

Її маленький чорний носик сопів, сопів, сопів, а очі мерехтіли, мерехтіли; а під шапочкою – там, де у Люсі були жовті кучерики, – у цієї маленької людини були КОЛЮЧКИ!

"Фто ти?" – спитала Люсі. "Ти не бачила моїх носових хустинок?"

Маленька істота зробила паузу: "О, так, якщо дозволите, мене звать місіс Ухті-Тухті; я чудово вмію прати та крохмалити білизну!" І вона вийняла щось з кошика для одягу і розстелила це на ковдрі для прасування.

"Що це?" - запитала Люсі, - "це не мій носовичок?" "О, ні, будь ласка, це маленька червона жилетка, що належить Півнику Робіну!"

І вона випрасувала його, і склала, і поклала на один бік. Потім вона зняла ще дещо. "Це не мій фартух?" - запитала Люсі.

"О, ні, будь ласка, це дамаська скатертина Дженні Рен; подивіться, як вона заплямована смородиновим вином! Її дуже важко прати!" - сказала місіс Ухті-Тухті.

Ухті-Тухті знову зафуркала: Тух-тух-тух, а очі
заблищали; і вона взяла з вогню ще одну
розпечену праску.

"Це одна з моїх хусточок! - вигукнула Люсі, - а це фартух!" Місіс Ухті-Тухті випрасувала хусточки, потім фартух і гарненько струснула його, щоб розправилися оборочки. "О, яка гарна!" - сказала Люсі.

"А що це за довгі жовті речі з пальцями, схожими на рукавички?"

"О, це пара панчіх Саллі Фенні-пенні - подивися, як вона стерла п'яти, дряпаючись у дворі! Вона дуже скоро ходитиме босоніж!" - сказала місіс Ухті-Тухті.

"А що, є ще одна хусточка, але це не моя, вона червона?" "О ні, ця належить старій пані Кролиці, і вона так пахла цибулею! Мені довелося прати її окремо, я не можу вивітрити запах".

"А ось ще одна моя," - сказала Люсі.

"Що це за смішні маленькі білі штучки?"

"Це пара рукавичок, що належать кошеняті Таббі; я лише прасую їх, а вона сама їх пере".

"Це моя остання хусточка!" - сказала Люсі.

"А що ти занурюєш у тазик з крохмалем?"

"Це маленькі комірці від сорочки Тома Синички - найжахливішого з усіх!" - сказала місіс Ухті-Тухті. "Тепер я закінчила прасування; я збираюся провітрити деякі речі."

"А що це за м'які пухнасті речі?" - запитала Люсі. "О, це вовняні пальто, що належать маленьким ягнятам зі Скелгіла". "А їхні куртки можна зняти?" - запитала Люсі. "О, так, будь ласка, подивіться на овечий знак на плечі. Ось одна з Гейтсгарту, а три з Містечка. Їх завжди мітять при пранні!" - сказала Ухті-Тухті.

І вона розвісила одяг усіх видів і розмірів – маленькі коричневі мишачі шубки, чорний жилет, червоний сюртук без хвоста, що належав Білченяті, синя куртка, що належала Кроликові Пітеру, і спідничка без позначки, яка загубилася під час прання, – і нарешті кошик спорожнів!

"Потім місіс Ухті-Тухті приготувала чай - чашку для себе і чашку для Люсі. Вони сіли перед каміном на лавці і подивилися скоса одна на одну. Рука місіс Ухті-Тухті, яка тримала чашку з чаєм, була дуже-дуже коричневою і дуже-дуже зморшкуватою від мильної піни, а з її сукні та капелюшка стирчали шпильки, тому Люсі не любила сидіти надто близько до неї.

Допивши чай, вони зв'язали одяг у вузлики, а кишенькові хусточки Люсі склали в її чисту спідничку і застебнули срібною шпилькою.

Потім вони засипали вогнище землею, вийшли і замкнули двері, а ключ сховали під поріг.

А потім з пагорба побігли Люсі та місіс Ухті-Тухті
зі згортками одягу!

Назустріч їм з папороті вибігали звірятка;
найпершими, кого вони зустріли, були кролик Пітер
і Бенджамін Банні!

І вона віддала їм їхній гарний чистий одяг; і всі звірята та пташки були дуже вдячні любій пані Ухті-Тухті.

Тож коли вони підійшли до підніжжя пагорба, то вже не мали що нести, окрім одного маленького згортка Люсі.

Люсі видерлася на пагорб зі згорточком у руці, а потім обернулася, щоб сказати "на добраніч" і подякувати пралі, - але як дивно! Місіс Ухті-Тухті не стала чекати ні на подяку, ні на рахунок за прання!

Вона бігла, бігла, бігла на пагорб - і де ж її білий чепчик? і шаль? і платтячко, і спідничка?

І якою маленькою вона стала, і якою смаглявою, і
вкритою колючками!

Ох! Місіс Ухті-Тухті була лише ІЖАЧКОМ.

